

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER LVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUS NOVUM ALTARIA.

XVI. ÉV.F. 1915. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM QUEM GENG

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBUTUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCLE AGNUS DEI

ECCLE PANIS ANGELOHUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS VIVUM

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya.

Igazgató: Kántor Károly prelátus, apát, kir. udvari plébános, I., Vár, Palota-tér; elnöknő: örgróf Pallavicini Edéné, I., Vár, Verböczy-u. 23. sz.; társelnöknő: Marie de Jerusalem anya, főnöknő, IX., Üllői-út 75. sz.; másodelnöknő: Kiss Aladárné, VIII., Múzeum-körút 41. sz.; választmányi tagok: gróf Almásy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; özv. Bruzer Mihályné, VIII., Kerepesi-út 28. sz.; Cziráky Lujza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9.; Cziráky-Almásy Erzsébet grófnő, IV., Váci-u. 48. sz.; Fehérvári Celesztin, VIII., Rökk Szilárd-u. 22.; Felmayer Vilma, VIII., Baross-u. 44. sz.; Ghiczy Ida, V., Sas-utca 11. sz.; Győry Teréz grófnő, IV., Szép-u. 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné, VIII., Üllői-út 32 a.; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-utca 10. sz.; özv. Návay Kálmánné, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpné, VI., Damjanich-u. 12.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-u. 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné, Esztergom; Szőgyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; özv. báró Vécsey Józsefné, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz.; Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz.; Zichy Lujza grófnő, Pécs.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztői.

Az I. kerületben: Barcsa Andrásné, Abel Jenő-u. 13.; Karks Malvin, Tigris-utca 2. sz.; Lorenz Adél, Palota-tér; Miskó Józsefné, Árpád-u. 13. sz.; özv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Casa bárónő, Uri-u. 64. sz.; Szabó Lajosné, Fehérvári-út 16. sz.; özv. Zubriczky Józsefné, Naphegy-u. 1. sz.; Kántor Vilma, Kántor Erzsi, Pauler-u. 2. sz.; Heckelsmüller Gizella, Kaszinó-u. 2. sz.; Páyer Istvánné, Naphegy-u. 13. sz.; özv. Weiss Gyuláné, Logódy-utca 29—31. sz.

A II. kerületben: Blaskovics Ida, Oszlop-u. 23.; Gervay Lujza Erőd-u. 4.; dr. Jambrikovics Lászlóné, Ybl Miklós-tér 5. sz.; Knapp Konstancia, Toldy Ferenc-u. 30. sz.; Lutter Nándorné, Fő-u. 42. sz.; Rosner Ferencné, Übl-Miklós-tér 2. sz.; Balonyi Ilona, Nyúl-utca 8. sz.; Révay Olga, II., Batthyány-u. 2. sz.

A IV. kerületben: Finta Róza, Veres Pálné-u. 27. sz.; Fischer Róza Váci-u. 67. sz.; Hellebronth Berta, Királyi Pál-u. 4. sz.; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2. sz.; Tausch Hermin, Borz-u. 1. sz.

Az V. kerületben: özv. Aigner Gyuláné, Rudolf-rakpart 9. sz.; Hámov Józsefné, Dorottya-u. 1. sz.; Papp Jánosné, Árpád-u. 6. sz.; Perczel Crescence, V., Vécsey-u. 5. sz.

A VI. kerületben: Kraemer Gézánné, Rákóczi-út 10. sz.; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 58. sz.

A VII. kerületben: Harer Gyuláné, Bajza-u. 14. sz.; Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarty-u. 10. sz.; Madaras Józsefné, Rákóczi-út 53. sz.; Steiner Mártonné, Egressy-út 96. sz.; Peterdy Alice, Király-u. 102. sz.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: Új évfolyam. — *Pázmádi*: A betlehemi éj után. — *Blaskó Mária*: Az első segély. — *Minye Ilona*: Lourdesi utam. — Tábori mise. — *Jézusom, örömm*. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Újévi gondolatok. — Felső bimbók. Szeretett jó Főtisztelendő Igazgató Ur! A Szent ostyá. — Egyesületi élet. — Telefon-pósta. — Kimutatás.

ÚJ ÉVFOLYAM.

ÚJ ESZTENDŐ, új évfolyam. Az «Örökimádás» folyóirat XVI. évfolyama. Katonák, szülők és gyermekek, árvák és özvegyek ma csak úgy tódulnak a legméltóságosabb Oltáriszentséghez, s mikor a szentáldozásban lelkükbe zárják, megnyugodnak és megerősödnek a szenvedésre, s mikor szent színe előtt imádatlalt térdre hullnak, szívük a jobb jövő bizakodó reményével telik meg. Soha olyan nagy kincs nem volt nekünk az Úr Jézus, mint ma, tehát csak növekedett a szükségessége most az «Örökimádás» folyóiratnak, mely olvasóit a szentségi Jézushoz vezet, az imádkozókat gondolatokkal látja el és vállvetve szolgálja az eucharisztikus Úr Jézust gondozó fenséges hivatású oltáregyesületet.

Kisebb terjedelme a háború tartama alatt továbbra is megmarad, az így megtakarított fillérekkel az oltáregyesület sebesültjeinek sorsát enyhíti.

Kérjük továbbra is az illusztris munkatársak tollát és tehetőségét s az olvasóközönség megértő szeretetét: Mindkettő az eucharisztikus Jézus dicsőségét növeli.

A folyóirat előfizetési ára a régi marad: egy évre 3 korona. Előfizetés és megrendelés Budapest, IX., Üllői-út 77. szám címre küldendő.

Ez új esztendőben lapunk jóbarátainak az Oltáriszentség áldását, hazánknak a jó Isten segítségét kívánja az

Budapest, 1915. jan. 1.

«Örökimádás» szerkesztősége.

A betlehemi éj után.

Elmélkedés.

BETLEHEMNEK éje elmúlt, csillagai az égről letűntek, de az istálló fényessége csak annál erősebben árad szét és mint napkeleti csillag ragyog fel mindenütt, amerre elhat, az emberi lélek sötétes egén. Az útszéli barlang oly elhagyatott volt, a feléje vezető utat benőtte a fű: keveseknek léptei taposták azt! Oly igen kevesen siettek feléje azon a legelső titokzatos éjszakán, pedig mennyien várták, hányan epedtek utána, aki végre mégis csak eljött! És ha nézem azt a járatlan utat és lélekben elzarándokolok ahhoz a koldusi helyhez, szemem elé tárul az imádkozó pásztoroknak képe, az éneklő angyali sereg s az ajándékot adó királyok hódoló alakja, — és ekkor három dolog ragadja meg lelke.

Első a *Kisded*, kit nemzetek vártak. Jászolban fekszik maga a Jóság és Szeretet. Emberré lett Istenben testesült meg igazán mindakettő. Ez kellett és kell most is azoknak, kikért Ő eljött, hogy megkeresse nekik azt, mi számunkra már régen elveszett volt. Sokaknak lelke nem vonz most sem, mert nincs meg bennök a jóság, elsárgul, mint az őszi falevél, fagyos lesz lehellezők és megdermeszt minden közeledő embert, mert nincs meg szeretete. Úgy járnak a világban, mint önző lelkek halálos életben, kik nem tudnak virágot hajtani erényekben, fehér liliumot szüzi kezekben, résztvevő és enyhítő szívet alamizsnát adó és beteget ápoló lelkekben, mert hiányzik nálok is az isteni Kisded nagy jósága és szeretete! S a betlehemi jászolból most ezekre is fény és melegség árad. Egy szent Szív dobog ottan, mely szeretetből tudott leszállni azok közé, kik Őt Heródes gyilkos kezével fogadták — mely bélpoklosokat gyógyított meg, de a tíz közül csak egy ment el hozzája hálákat adni — mely mindenkihez jóságos meleg szeretettel közeledett, de hidegséget talált, s mely ennyi hálátlanság után is csak ezt tudja mondogatni: Gyönyörűség nekem az emberek fiaival lennem!

A karácsonyi barlang a Jóság és Szeretet Királyának kolduspalotája, melynek repedezett és szűk kis ablakán kitekintve egyiptomi utat, képmutató farizeusokat, vértizzadó arcot, faragatlan nehéz keresztet és kalváriát látunk! És mindezt csak azért, mert Ő volt valóban számunkra a közénk szállt Jóság és Szeretet!

De van mégis ennek az elhagyatott helynek egy csendes lakója, ki az éjben is virraszt s a fagyban is melegen szeret, és ez a *szent Szűz!* Arca halvány, de nem szomorú, szemei bágyadtak a fáradtságtól, de azért örömtől ragyognak, teste kimerült, de lelke csak szárnyal és

imád! Az első imádkozó az isteni Gyermeknél szent Józseffel a szent Szűz! Ő nem kételkedik, hanem hódol, nem bizonytalan hite, hanem fejet hajt, nem lesz öntelt, mert Istennek Anyja, hanem megmarad csak alázatos szolgálónak, mint Gyümölcsoltó napján. Lelke fehér és ragyog, hiszen szeplőtelenül fogantatott. Illatos a lehellete, mert rája illik, hogy: *diffusa est gratia in labiis tuis*; kegyelem ömlött el ajkaidon. Szive oly érzékeny, csak imákat rebegni és hálákat suttogni tud Annak, kit karjai közt tart. Nem gazdag anyai háza, hisz faláról a vakolat hull s a sötétben is csak pislogó mécses perceg és küzd a nyirkos köddel, de azért itt is szeretete nagy, ölelése lágy, Fiára hintett csókjai édesek. Imádj a Gyermekét, ki Istene is Anyja e Szűz Ő neki és oly sok ezernek. Ahogy Ő imád, úgy kívánja látni maga mellett gyermekeit is; — ahogy Ő tűr és nélkülöz decemberi éjben, a menekülés idején, de azért csak szeret és szorítja Gyermekét, olyannak akar látni bennünket is, kik viharban, kísértések percében, tisztátalanság undorító árában, az élet tengerén is csak mindig szeretni tudók az Ő Fiát. Lelke szép marad, noha bűnös sereg veszi körül; ezt kívánja tőlünk is, hogy lelkünk virágának most nyílt fehér szirmai legyenek, mikén nem tavaszi sár, hanem reggeli harmat rengjen, melyen napsugár csillog.

Az elhagyott barlang hajnali szép csillagja, mely mindig csak ragyog és fénylik a szent Szűz marad isteni Gyermekével.

A koldusi istálló szegény lakóihoz azonban a távol keletről királyok jönnek! «Láttuk csillagát napkeleten és eljöttünk imádni Őt!» A mezőnek egyszerű pásztorai után uralkodók jönnek. A kis Jézusnak ajándékot hoztak, de nem ez tetszett Ő neki annyira, de nem is a királyi korona, hisz készül számára sokkal szebb a földi koronánál Atyjánál, «ki a mennyekben vagyon». Neki a hódolóknak lelke tetszett! Ezeknek szívét a messze vidékeken melegség járta át, szikra gyulladt ki bennök, mely úgy vonzotta őket. Csillagot láttak, mikor az égre néztek, mely oly fényes volt. A világ világosságának hívogató jele! Utána indultak s nem csalódtak benne, mert Betlehembe értek!

Bellehem annyit jelent mint kenyérház. Szívet megragadó szó! Hisz nekünk is van kenyérházunk a templomok oltárán. Lakója most is oly szegény és egyszerű, mint első karácsonykor a jászokban. Most sines koronája és oly kevesen ismerik igazán, mint régen, mikor csak pásztorok imádták. Itt most is hív és csalogat oly erősen, mint azt a három bölcsét Arábia pusztáján. Csillagot gyűjt most is az emberek lelkében, mint valamikor a napkeleti égen. Nála lenni most is oly édes, mint a három ajándékot hozónak a hosszú út után. Nem aranyat vár és tömjént itt sem, hanem szerető, szelid, alázatos sziveket, hisz neki is olyan dobogott szűz Anyja karjában! Ezeket majd aztán Ő fogja megajándé-

kozni olyan drága kincsekkel, mit a világ soha nem bír adni: odaadja Önmagát a szent ostyában!

Boldog, gyakran áldozó lelkek! Nekik minden reggel karácsonyuk van és minden este karácsonyestjök! Hiszen azt kapják szegény, erényvirágokat fakasztó szívökért cserébe, kit angyalok hirdettek, a szent Szűz esőkjával halmozott, a pásztorok és királyok imádtak a betlehemi istállóban, de ki azután sokaknak lett az Oltáriszentségben az út, igazság és élet!

Írta: Pázmándi.

Az első segély.

AKASSAI Vörös-Kereszt-Kórház kápolnájában olvassuk ezt a felírást Reinfuss Ede festményén. Törött ágyúkerék előtt fekszik lova mellett a haldokló hős. Fölötte ködfátyolban segélyre nyújtott kezekkel Jézus — a nagy samaritanus. (Lásd a multkori számunkban e képet. Szerk.)

Sokáig néztem a képet. Addig, amíg könnybe futott a szemem. És a könnyeken át megálmodtam a kép szövegét.

A kadét egyenes, feszes tartással térdelve maradt, mikor ütést kapott a mellén.

— Nem talált — gondolta megkönnyebbülve és lehajolt a gépfegyverhez.

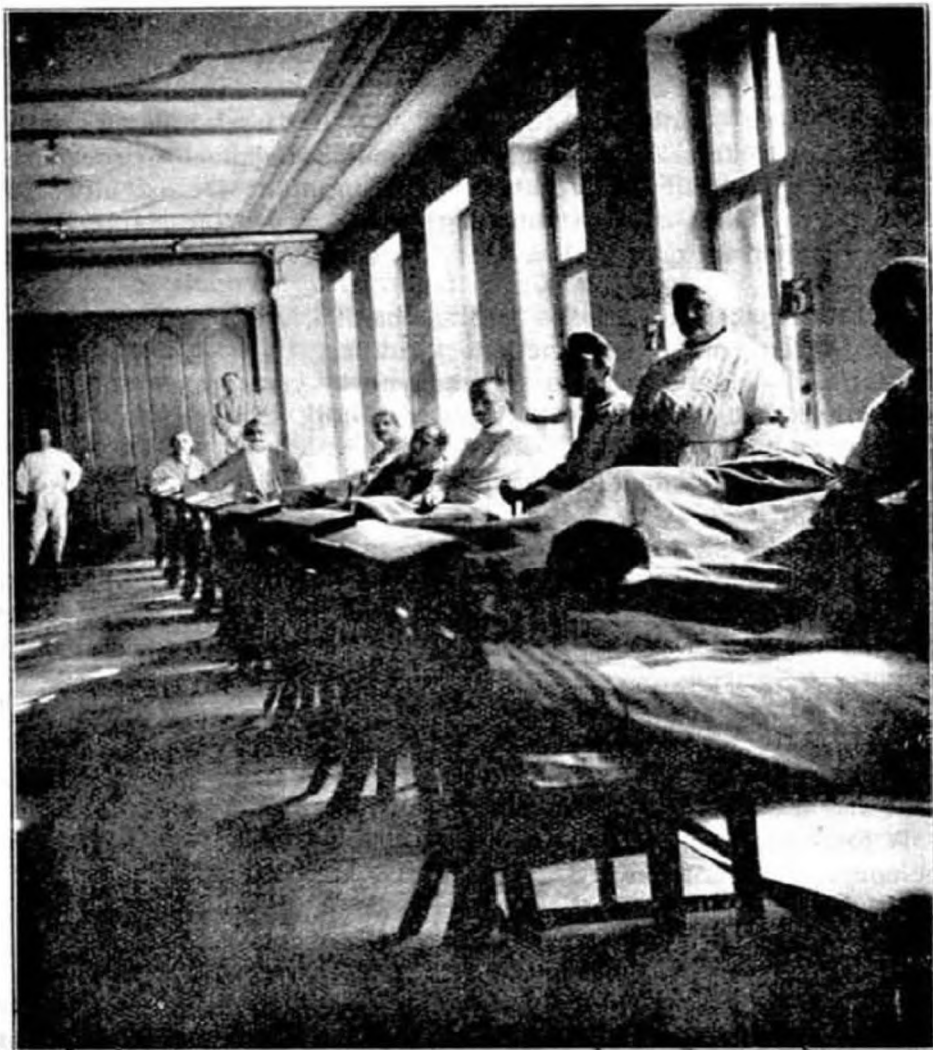
De akkor már elszédült. Mintha előtte az ágyúkerék kezdene forogni szédületes gyorsasággal, a katonák szürke kabátjai összefolytak nagy felhőszerű foltba, a lövészárkok bokrai futásnak eredtek. Lehunyta szemét, tapogatózni próbált, de nem érzett biztos pontot sehol. Minden mozgott, keringett és futott, a gépfegyverek borzasztó kattogása távolodott-távolodott és messziről hangzott, mint a méhzümmögés. Föl akart ugorni, de lábai meginogtak, széttárta karjait és a földre bukott. Akkor sötétség borult a szemére, lelkére, óriási némaságba fulladt minden láрма és a kadét öntudat nélkül feküdt a bokrok között.

Már az alkony pihent a bokrok fölött, mikor újra kinyitotta szemét. Egy hervadó ág hajolt az arcába és forró homlokát csendesen simogatta az esti szellő.

A kadét fölülni próbált, de nem tudott. Végtelenül gyöngé volt, feje hátrahanyatlott és ahogy fájó melléhez emelte a kezét, aludt vér tapadt ujjaira. Szeme égett a láztól, nézni sem tudott, csak a nagy némaságból tudta, hogy a csata véget ért. Őt pedig itt felejtették.

Akkor borzasztó sejtéssel fonta körül a lelkét valami... Az a valami

titokzatos mélységekből fakadt, ahová nem lát az emberi szem... Az a valami távoli világokról beszélt ott a sötét fellegek fölött... Megfogta a lelkét a halál gondolata.

A központi oltáregyesületi kórház Szent Erzsébet-terme.

— Meghalni... hát igazán?

Keserves fájdalommal vájt bele szívébe az életöszton. Élni, élni... újra fényt látni, fényt, virágot, napsugárt... Szívni a levegőt mosolygó

arccal... vagy nem bánom, bénán, sántán és nyomorékan, csak élni, élni és élni...

Szétnyitotta kiáltásra kiszáradt ajkait. De csak suttogást küldhetett már a búcsuzkodó lélek:

— Segítség!

És a segítség nem jött...

Keserűség fogta el a lelkét...

— Bajtársak — suttogott égő szemekkel. — Bajtársak, jöjjetek... Hiszen mellettetek küzdöttem. A vérem rátok freccsent... Bajtársak, segítsetek!

A végét csak úgy gondolta, nem is mondta. De azt hitte, hogy mondja, hogy kiáltás a szava, ami végig zeng a véres csatamezőn.

És a bajtársak nem jöttek. A riadó visszavonulót fúj, a bajtársat itt felejtették.

A katonának akkor eszébe jutott a barátja. Az a kedves, kékszemű fiú, aki még egy órája talán mellette küzdött:

— Béla — könyörgött és szavai nyomán vércsöppek tolultak ajakára. — Béla, hát elfelejtesz?... Itt vagyok, jöjj, segíts...

A szava hörgésbe fullt.

És a jó barát nem jött. Talán követte a riadót, talán már neki is ég felé száll a lelke...

A haldokló elhallgatott. Lelkében kezdett az idő és tér a végtelenbe folyni, korlátot nem ismerve száguldott át a véren, át a bokrokra haza felé.

Látta a menyasszonyát. Ahogy utoljára állt előtte könnyes szép szemével, fehér ruhában, rózsát a kezében. A rózsát a harcbandul gomblyukába tűzte és reá folyt a könnye.

A rózsát még itt van, fonnyadtan, szárazon zörög a zsebében. De a leány nincs itt.

— Szerelmem — zokogott a katona szíve. — Vajjon itt van a lelked, itt van a szereteted?

A jövő képei pedig ott settenkedtek a bokrokban, mint sötét árnyak és belenevettek kékülő arcába:

— Talán még itt a lelke. De mulnak a hetek, hónapok, évek... Ilonka leveti a gyászfátyolát, menyasszonyi koszorút tesz a helyébe és újra boldog és mosolygós az arca...

Nevetett az árnyék. A haldokló rámeredt a rémre... De már nem fájt a beszéde... Messze-messze esett a lelkétől az a fehérruhás leány, mint a hazai kémény a költöző madártól. Csak elmosódva látott még egy alakot. Feketeruhás öreg asszony, bőrkötéses imakönyvvel a kézben.

— Anyám — suttogott a katona és könnyes lett a szeme. — Anyám, ó, jöjj a gyermekedhez. Hiszen mindig szeretted, ápoltál, megcsókoltál, édesanyám, gyere!

És az anya nem jött. Ahová a fiú indul, oda még az anyaszív sem bírja követelni.

A fiú egy darabig nézte a homályos alakot, amit a lelke festett. Akkor az is szétfoszlott és nem maradt már semmi... Csak a csend és némaság...

A lelke indulóban volt... De a test még egyszer visszahúzta... Erőszakos rándulással emelkedett fektéből a haldokló és hörgő melléből kitört az utolsó két szó:

— Jézusom, segíts!

Visszaesett. Szeme kitágulva nézett az ég felé és vonagló arcáról lassan eltűnt a fájdalom.

Mert akit hívott, az jött. Annyi meghallgatatlan kérés után jött az *«első segély»*.

Jött. Szeliden mosolygott. Lebegő alakját fehér köd takarta, feje fölött fénylett a glória. Jött segélyre nyújtott áldó két kezével... És a bánatban megtisztult lélek megismerte a segítőt — a Mestert. Karját már nem tudta széjjel tárni, de lelkét tárta elé...

És a Segítő lehajolt fölé. Első érintésére megszűnt a test égő fájása, a másodikra megnyugodott a lélek... Már nem kellett a napsugár, a virág, már nem kellett az élet... Vágyott oda föl, ahol egy titokzatos szép világ tárult ki előtte...

És aki jött, elindult újra... És vitte magával az örökre meggyógyult hősi lelket. Lebegő alakját fehér köd takarta, feje körül fénylett a glória és hangtalan lépéseivel tovább indult felkeresni azokat, akik tőle kérik az első segélyt a véres harcmezőn.

Blaskó Mária.

Lourdesi utam.

Az 1912-ik év szeptember havában oly boldog és szerencsés voltam, hogy nekem, aki eddig csak a budapesti eucharisztikus értekezleteken vehettem részt, ez alkalommal a bécsi eucharisztikus kongresszusra sikerült eljutnom. A bécsi eucharisztikus kongresszusra, mely méreteiben oly nagyarányú — festői szinompájában — a világ minden tájáról összesereglett népek tarka-barka viseletétől oly impozáns volt. Ám, mint minden, elmúltak eme kedves, felejthetetlen napok is, bár emlékük örökké élni fog lelkemben. Hazajöve mindegyikünk ismét rendes napi foglalatosságához látott. Egy napon találkoztam egyik barátnőmmel, akivel a bécsi kongresszuson kellemesen töltöttem az időt és azt mondja: «Tudja mi ujság?» Két év múlva Lourdesba lesz a kongresszus, spóroljon addig és menjünk Lourdesba... Lelkemen mint a kifeszített hárfa hurjain rezgett végig ez a szó: «Lourdes». Vágyaim netovábbja, rég megálmódott boldogságom

helye, ahová minden katolikust, főleg minden kongreganistát lelkének minden idegszála vonz, Lourdes, te drága hely, hogy vágyom oda eljutni!

Eme gondolatokkal eltelve, ezek rövid tolmácsolása után elváltam barátnömtől, aki eme perctől kezdve szemmel kísérte és lereferálta a kongresszus minden mozzanatát, fejleményeit. Én vágyó lélekkel, mohón szívtam magamba mindezeket és el-el gondoltam magamban vajjon eljutok-e én is Lourdesba, vajjon szűz Mária fenntartja-e részemre is eme kegyelmet?

S a kongresszus ideje lázasan közelgett; már csak öt, négy, három, már csak két hónap! Elérkezett a jelentkezés ideje s miután végleg elhatároztuk, hogy megyünk; befizettük az előírt részvételi díjat. Azután már csak hetek, később napokról beszélgethettünk s meg-megremegett a lelkem, valahányszor napközben eszembe jutott, hogy vágyaim ne továbbja, lelkem álma valóra válik.

Végre elérkezett az elutazás napja, július 13-ika. Reggel 7-kor vonatra szálltunk; még egy pár búcsuzás, ölelés és a vonat lassan kirobogott az állomásról. Gyors egymásutánban hagytuk el a városokat és falvakat, míg végre este 7-kor Fiuméba értünk. Azonnal átmentünk a hajóra. Sötétben intett felénk Fiume felett Tersatto kegytemploma. Mintha mondaná: Csak siessetek, vár már a lourdesi szent Szűz! Hajónk felszedve horgonyát elindult Velence felé. Tengeren voltunk immár; mily érzés, mily elragadó; a léleknek mennyi megnyugvást nyújtó tudat az — tengeren lenni. Felettünk a csillagos égbolt, alattunk a tenger, ez a csendes — bár gyakran háborgó, jelenleg nyugodt, nagy rejtélye a természetnek. Akaratlanul elülnek a szenvedélyek, lecsendesülnek a nyugtalan kedélyek és az ember szeretné megeseőkolni ezt a jó Isten alkotta nagy víztömeget. Az ember órákon át tud szótlanul elülni, lelke messze, a végtelennél, Istennél jár.

Másnap reggel négy órakor felkeltünk és a fedélzetre siettünk a napfelkeltét szemlélni. Elragadó fenséges látvány, amint a felkelő nap sugarai hol megaranyozzák, hol vörösre, hol ezüst színűre festik a tenger habjait. Velencében gondolákra szálltunk és a vasúthoz siettünk. Vasárnap lévén, a pályaudvar mellett levő Karmelita-templomban szentmisét hallgattunk és többen meg is áldoztunk.

Zarándokúton voltunk s nem akartuk Velence csábító szépségével lelkünk szerelmét, mely egyedül a szent Szűzé volt, megosztani.

Folytattuk utunkat *Milanó* felé, ahová délután három órakor érkezünk. Aki a budapesti Örökimádás-templomban fogadja magához naponként az Urat, mi lehet annak az első útja Milanóban? Felkerestük mindezekelőtt az ottani Örökimádás-templomot, sőt még üzenetet is vittünk itteni k. Anyáinktól a milanói házba.

Azután a dómba hajtottunk. Ez a csodája a gotikus építkezésnek álom, tündérálmom a léleknek, melyet nem lehet prózai szóval elmon-

dani. Utána a csodaszép művészi temetőt néztük meg. Milanóban töltvén az éjet, másnap, hétfőn reggel, a dómban hallgattunk szentmisét és meg is áldoztunk, utána pedig egy második szentmisét hallgattunk Boromei szent Károly sírjánál. Az altemplom misztikus homálya csak elősegítette az elmélyedést a nagy szent tiszteletében. Folyton előttem lebegett az a kép, ahogy festeni szokták: mély áhitattal nyújtja a Oltáriszentséget a fekete kolerás halál ezer és ezer rabjainak. Istenem, hány lélek sínylődik a fekete halálban, a halálos bűnökben. Bár megtalálnák az utat a leg-hathatósabb orvossághoz, az Oltáriszentséghez. *Genuában* temetőnek élünk, mert itt a halál birodalma is az élet országa, a művészet fenséges pantheonja. Kétségtől a legszebb temetők egyike a világon. Művészi értékével vetekszik festői hatása, mert hegyoldalon huzódik el s így árkádjai, folyosói megkövesült függőkertek gyanánt hatnak, 21-én értünk *Marseillesba*. (Folyt. köv.) *Mínye Ilona.*

Tábori mise. Mélységes igazság az, hogy az édes Üdvözítő örökös áldozat miérettünk a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Milyen pompás, csodás lakása van a római szent Péter bazilikában! Vagyon, technika, művészet kel versenyre évezredek csodájára. És ez csak egyik ama 460 templom közül, mely magában Rómában az ő hatalmát és dicsőségét szolgálja. A milanói dóm milliányi patyolatfehér gótikus cirádái, a palermói capella palatina, a monreali hatalmas norman székesegyház, a velencei szent Márk-templom csodálatos arany-mozaik falaikkal és képeikkel, a szentségi Jézus ékkövei.

De a dómok, katedrálisok és székesegyházak — bármily rekkenő égővben is — sokszor fagyasztóan hidegek az Úr Jézusnak. Szívesebben időzik a házak közé bujt üllői-úti Örökimádás-templomban, kedvesebb otthona a szegény emberek «kis templom»-a, a munkás negyed «kálvária kápolnája». Sőt örömmel megy a missiók fabódéiba, vagy az eszkimók jégbarlangjaiba. Semmi áldozat nem sok az Úrnak, Betlehem szegénységét sokszor magára ölti, milliószor gazdagnak találja, mert csak egy a legfőbb vágya: *az emberek fiait között lenni*. Köztük segíteni, őket vigasztalni, erősíteni, őket céljukhoz elvezetni. Ó, hát az Úr nem lenne ott a csatatéren? Ahol milliók nélkülöznek, milliók szenvednek. Szervednek testi és lelki fájdalmakat, hogy végre is ezrével leljék halálukat egy fagyos, havas közös sírban. Távol övéiktől, messze idegenben, ahol nem a haza hantja, hanem gyilkolók gyűlöletes lépései takarják. Ide nem jönne el az Úr Jézus?...

Kezdi a tábori misét. A nélkülözéstől elcsigázott miséző átszelleml, arcát isteni örömök pirja üdíti, mert íme az ő Urával találkozhatik, mint Péter apostol a feltámadás napján, megérinthesi, mint az evangéliumi

asszony az ő ruhaszegélyét, szívére ölelheti, mint a Megváltó a szeretet tanítványt az utolsó vacsorán. Istenem, milyen irgalmas vagy, milyen jó vagy! S ime körülterdelnek: államok koronáinak várományosa, népek sorsának intézői s egyszerű bakák ezrei egyaránt. S feledve a szenvedés, halálfélelem, a nélkülözés kínjai. Mint a betlehemi hideg éjben a pásztorok szívébe, úgy száll a hazájától távol küzdő katoná bensejébe az Úr Jézus békéje, öröme, vigasza. Lelke felüdül, szíve megcsitul, mintha izmai is megerősödnének: készségesen, lelkesen áll ki megint a küzdőtérre, ajkán e jelszóval: Istennel a hazáért.

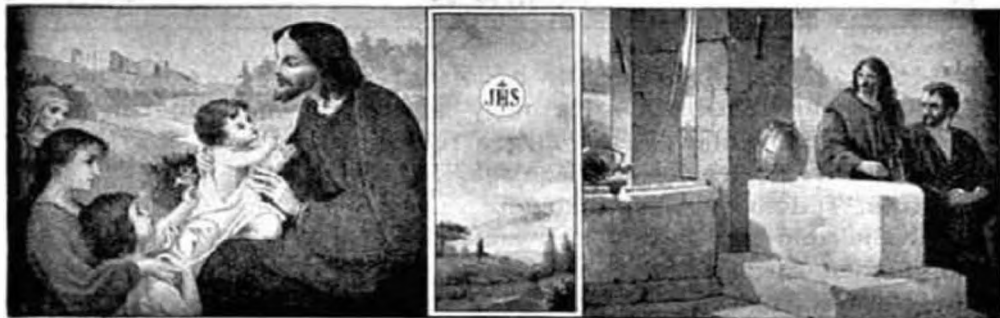
Franciaországban törvény elé hurcolnak egy papot, mert a katonának szabad ég alatt misézett. Templomától megrabolták, százados hazából kiűzték. Most már a szabad ég alatt sem tűrik. Az utolsó bogár élvezi a természet örömét, szívja a szabad levegőt, Isten fiának, a mindenség Alkotójának ezt is megtagadják. Nem cseng-e fülünkbe az Úrnak evangéliumi panasza: A rókának megvannak az odúi, a madaraknak a fészkeik s az Emberfiának nincsen hová lehajtani a fejét. A francia nemzet vezetői rosszabbak, gonoszabbak, mint akik a földön járó Üdvözítőt halálra adták.

Édes Jézusom, nézd, mi szeretünk téged. A magyar katoná szívébe fogad, mikor harcba indul, szentséges Szíved érmét büszkén mellére tűzi, a csatasorban feléd száll fohása, a tábori misében pedig földig alázva körülterdel. Reád gondol, Téged imád, szeret, Benned remél, ő hallgass meg őt, segítsd diadalra, engedd visszatérni családi otthonukba, melyhez a te irgalmasodtól kérjük a béke napjának felvirradtát. *Dr. T. J.*

A honvédek ajkán felhangzik az énekes szó,
Messzire hallik az ájtatos hang,
Tömjénillat uszik a légben
És lágyan szólal meg fönn a harang.
Azt mondja: Most vált testté a kenyér,
Ezt hiszem, ámbar elmémbe nem fér...

Térdre borul ott benn minden ember,
Mélyen a földre hajlik minden fő,
Elhallgat a zene, szűnik az ének,
Az Úr van itt jelen! Eljött közibénk Ó!
És mély sóhaj röppen a templomon át,
Könnyben látom uszni a honvéd kemény arcát.

Igen, mert a régi tisztas templomi szó,
Ami kiskortól énekel gyermek, szülő, rokoni,
Hazavisz, elröpít messze, kis faluba:
Igy éneklük ezt most az anyémek otthon!
Az Úrfelmutatás szent pillanatára
Visszaszáll a lélek szép Magyarországra... (*Gr. Sternberg—Sebők.*)

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Újévi gondolatok.

Párbeszéd Jézus és az eucharisztikus gyermek közt.

Az Úr Jézus: Gyermekem, ma 1915 esztendeje igen nagy ünnep volt az égben és Betlehemben. Nyolcnapos voltam; nevelőatyám és Szűzanyám ekkor adták nekem a Jézus nevet. Az angyalok az égben örültek, mert tudták, hogy nemcsak a nevem Jézus, azaz Üdvözítő, hanem valóban is üdvösséget hozok nektek, szegény testvéreimnek. Tudta ezt szent nevelőatyám, tudta szent anyám is, megöleltek, mikor e nevet adták nekem, bár szívük szinte megszakadt, mivel azt is tudták, hogy csak úgy üdvözíthettek titeket, ha keserves kínszenvedés közt meghalok majd.

Én: Jézusom, ó hol voltam én akkor? Azóta emberek milliói születtek és haltak meg; emlékük elmúlt, a legeslegtöbbnek sírját sem tudjuk, nevét sem ismerjük. Elmúltak, mint azok a levelek, amelyeket a fákon láttak; elmúltak, mint ahogy eltűntek nyomtalanul a tengerbe a Duna vízcseppjei, amelyek akkor folytak a Fekete-tenger felé. A te neved azonban fennmaradt; a te szereteted apáról fiúra, anyáról gyerekre szállott át s ha véget ért a jók földi élete, megtalálták mennyei dicsőségében; a te sírod nem tűnt el nyomtalanul, templom az manapság is. Sőt — csodálatos dolog — te magad sem tűntél el e világról, amikor meghaltál, hanem testestül-lelkestül itt maradtál. Csak ruhát cseréltél mennybemeneteled óta: a kenyér színébe rejtőztél. Ó Jézusom, te valóban Isten vagy! Mert ugyan hol található olyan sír, ahol az oda temetett halott maga lakik, de nem holtan, hanem élve? Olyan sírja embernek nincsen, csupán neked, Istenember! Hiszen, mikor Jeruzsálemben szent sírod templomában miséznek az áldozópapjaink, élve jelensz meg a kenyér színében!

Az Úr Jézus: Gyermekem, hódolatod kedves az egész mennyországban. Azért rendeltem ezt a nagy szentséget, mert tudtam, hogy csak harminchárom újévet érek meg a földön: már pedig azt akartam, hogy minden emberrel együtt lehessen, aki csak valaha él és utánam kívánczodik. Tudom, mennyi esztendő van még hátra a világ végéig; ezek olyanok előttem, mint a harmatcseppek. De láttad már, hogy a nap-sugár minden harmatcseppet megragyogtat a fényével, csak azt nem, amelyik árnyékban van: így kívánok én is minden évben, világ végéig, minden lelket a szent áldozás által ragyogóbbá tenni, csak azokat nem tudom szebbékké változtatni, akik bennem nem hisznek vagy nem szeretnek és azért a szentáldozás után nem vágyódnak. Ó, ha itt lennél velem a szép mennyországban, akkor az embereknek nemcsak az arcát, hanem a lelküket is látnád s csodálkoznál azon, hogy a földön vannak ragyogó és sötét helyek. A ragyogó helyek azok, ahol gyakran áldoznak; a sötétek, ahol a szentáldozást nem kedvelik. Rólad előre tudtam, hogy ragyogni fog a lelked, mert mindened lesz a szentáldozás. Azért nem jött el még a világ vége, mert akkor nem születhetnél volna a világra és nem ismernél soha, mindörökké az Oltáriszentségben; de még nevémet sem tudnád, mert semmi sem lennél.

Én: Köszönöm, Jézusom, végtelen jószágodat. Köszönöm, hogy a világra születni engedted — de mit használna élnem a világon, ha te nem lennél itt, vagy nem ismernék a legméltóságosabb Oltáriszentségben? Azért köszönöm, hogy nemcsak néhány évre, hanem mindenkorra rendelted e nagy szentséget: megvártad a szentségházban az én születésemet és az oltárról már keresztségemkor áldottál meg; megvártad első szentáldozásomat és véghetetlen örömet szerezted nekem; egyik évet a másik után adtad nekem és vártál rám, hogy magamhoz vegyelek; most adod ezt az újévet is: őszintén ígérem, hogy gyakori szentáldozással hálálom meg. Isteni gyermekbarát! nem hiába fogsz reám ez évben sem várni.

Köszönöm azt is, hogy nem oly országban hagytál születni, ahol téged nem ismernek s amely azért sötétnek látszik az égből, mert akkor tán én sem ismernék és már eddig annyi éve várnál rám a szentségházban, ahány éve élek és holtomig is hiába várnál.

Köszönöm, hogy jó, katolikus szülőket adtál. Mihelyt az első szavakat tanultam kimondani, máris a te szent nevedet kiejteni tanítottak. Tőlük tanultalak először megismerni, Jézusom, boldogságom, azért kérlek, oltalmazd testüket-lelküket ez újesztendőben is és add, hogy minden egyes szentáldozásom nekik is javukra váljék.

Köszönöm, hogy jó tanítókat adtál, mert arra segítének, hogy évről-évre okosabb legyek s így téged is jobban tudjalak megismerni. Áldd

meg őket jószágukért, engem pedig segíts meg szentáldozásaim által, hogy engedelmes, figyelmes, szorgalmas és hálás tanítványuk legyek.

Köszönöm, hogy lelkipásztorokat adtál, akik a te szereteted ültetik szívünkbe; a bűnbánat szentségében szép tisztára mossák a lelkünket, a megszentelő malasztnak égi ruhájába öltöztetnek; azután pedig téged, lelkünk kenyerét, nyújtják szegény éhező lelkünknek. Áldd meg minden szavukat, hogy a mi szívünkre s minden ember szívére hasson; áldd, meg minden cselekedetüket, hogy jutalmat kapjanak érte tőled e földön és haláluk után is.

Köszönöm, hogy jó társakat adtál, akik téged nagyon szeretnek a legméltóságosabb Oltáriszentségben s azért gyakran áldoznak. Ó, Jézusom, milyen öröm velük lenni s mennyi jó példát adnak nekem! Kérlek, tartsd meg őket jámborságukban, mert szükségem van jó társakra; add, hogy velem együtt ez újévben napról-napra jobban szeressenek.

Azonban, Jézusom, nekünk, gyakran áldozó gyermekeknek, még nagy kívánságunk van. Tudjuk, hogy te ugyanazt kívánod s azért szívesen meghallgatod a kérésünket. Add, hogy ez évben növekedjék a gyakran áldozó gyermekek száma. Add, hogy azok, akik irántad az elmúlt esztendőben hidegek voltak, nagy szeretetre lobbanjanak és akiket szüleik nem engedtek mennyei asztalodhoz, ezentúl szabadon közeledhessenek.

Szent neveddel ajkamon, szent testeddel szívemben megkezdem az újesztendőt. Szép esztendő, boldog esztendő lesz, bármi érjen is, ha mindent elvesztenék is. Csak egy veszteség tenne boldogtalanná: ha téged veszítenének el, azaz, ha a legméltóságosabb Oltáriszentségben nem szeretnélek. Ettől óvj meg, édes Jézusom. Meg is óvsz, hiszen nem hiába vártál reám a szentségházban 1900 esztendőig.

A gyakori szent áldozásról. Könyvek és füzetek Reviczky Aladár, lazarista atya tollából: *Mindennapi lelki kenyér.* A gyakran áldozók kézikönyve. Amateur-kötésben 1 K 60 f. *Jöjjetek hozzám mindnyájan!* Röpirat a mindennapi szentáldozásról. Ára 10 f. 100 drb 9 K. *Az elrejtett kincs.* Népies irat a gyakori szentáldozásról. Ára 16 f. Tótuul 16 f. Horvátul 20 f. *Előadások az Oltáriszentségről.* Ára 80 f. *Mindennapi kenyérünk.* A gyakran áldozók imádságos könyve, 42 áldozási ájtatossággal. Ára kötve 3 K, 4.80, 5, 10 K. *Jöjj, Uram Jézus!* Gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Ára kötve 1.60 K. *Jézusom, szerettek.* Gyakran áldozó kisebb gyermekek imakönyve. Ára kötve 50 f, bőrkötésben 1 K. *Baylon szent Paszkál.* Az oltáregyesületek védőszentjének életrajza. Ára 80 f. *Közös áldozási imádság.* Gyermekeknek. Ára 8 f. *Az Oltáriszentség.* Oktató füzet. Ára 50 f. Kaphatók a Szent-István-Társulatnál, Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2. sz.

Emlékképek. Haldokló és meghalt katonáink lelki segélyezésére. Magyar, német és tót szöveggel. Darabja 4 f. 100 drb 3 K. Ezen imakönyvecskék kaphatók a *Szent-István-Társulat könyvkereskedésében* Budapest, IV., Kecskeméti-u. 2. sz.

FESLŐ BIMBÓK

Szeretett jó Főtisztelendő Igazgató Úr!

DIVEL szeretett helyi Igazgató Urunkat, Kiss Gyula Tisztelendő Urat kötelessége a harctérre szólította, mi tartjuk kedves kötelességünknek szövetségünk haladásáról beszámolni.

Első rendes havi gyűlésünket októberben tarthattuk meg, de nagy-szerűen. Az alsóbb osztályokból vendégeket hívtunk, habár a helyszűke miatt csak kevesen jelenhettek meg. Csak úgy zengtek a falak a lelkes szavalatok és énekektől. Csak egynek hiányát éreztük, a mi kedves hit-oktatónkét. E gyűlés alkalmával ismét engem ért a szerencse a megnyitó beszédet elmondani, melyet itt közlök az Igazgató bácsival és kérem, hogy ha mint tehetségemnek gyöngye sarját az Igazgató bácsi jónak találja a kis lapba közzétenni szíveskedjék, hogy a többi testvérkéink, akik nem voltak jelen, olvashassák. Most megtartott gyűlésünk 16 pontból állott. Melyek versek, énekek és fölolvadásokból állottak. Örömmel közlöm az Igazgató bácsival, hogy gyűléseink meghozták üdvös eredményüket, mivel osztályunkban napról-napra szaporodik a mindennapi áldozók száma. Közösen nem mehetünk a szentgyónás és áldozáshoz hetenként, mivel csak két tisztelendő úr maradt itthon s nem győzik a gyóntatást, de azért tudunk magunkon segíteni. Fölosztottuk osztályunkat csoportokra és így minden nap más-más csoport járul a szent-ségekhez. Szeretett tanítónők buzdításai és az Úr Jézus malasztjának munkálkodása folytán az osztály legnagyobb része naponkénti áldozó. Ezek közt vagyok én is, hála Jézus szent Szívének. Hetenként Főtisztelendőségédért ajánljuk föl a szentáldozást az Úr Jézusnak. Bár a mostani időkben igen sok akadály gördül a szent-ségekhez való járulásunk elé, de azért mi nem mulasztjuk el kétszeres áhitattal imádkozni a mi édes hazánkért. Másik örvendetes hirt is kell közölnöm, kedves jó Igazgató bácsival, azt t. i., hogy az idén nemcsak mi, a VI. osztályosok, de az alsóbb osztálybeliek is gyűléseznek, minek mi teljes szívéből örülünk és büszkén valljuk, hogy e nemes cél úttörői mi valánk. Hála legyen érte az Eucharisziában jelen levő Úr Jézus Szívének.

Most zárom levelem s az Igazgató bácsinak kézcsókkal maradok
hálás híve

Molnár Erzsébet,
VI. oszt. tan.

A Szentostya.

QÉG ISKOLÁS koromban a kedves Nővértől hallottam az alábbi kis történeteket, melyeket elküldök a mi kis ujságunk számára. Egy vidéki város plébániatemplomában betörők jártak éjjel és elvitték a mi legdrágább kincsünket, a legméltóságosabb Oltáriszentséget tartalmazó kelyhet és ezt egy közeli erdőben kiöntötték és a kehellyel együtt elmentek. Másnap egy utas ment arra és látta, hogy az erdőnek különféle vadállatai, a négylábúak térdelve, a szárnyasok szárnyaikat kiterjesztve mozdulatlanul álltak egy hely körül. Odáig megy, hogy megnézzé, mi az oka ennek és az állatok félrehúzódnak, utat engedve neki. És ime a kiöntött Szentostya van a földön, e köré gyűltek, az ő Teremtőjüket imádva. Az utas jelentést tett és a plébános a néppel együtt körmenetileg kivonult az erdőbe, a Szentostyát a legnagyobb tisztelettel felszedve, visszavitték a templomba, az állatok elkisérték az erdő széléig, innen szétozlottak.

Egy másik helyen is két sötétlelkű ember betört a templomba és nem elégedtek meg azzal, hogy ellopják a kelyhet és szentséges tartalmát kiöntötték a földre, hanem szentségtelen lábával az egyik reá taposott és ime a Szentostyából kifröccsent a szentséges vér, minek láttára a gonosztevő szörnyet halt, a másikra hatott az isteni kegyelem és befutott a plébánoshoz jelentést tenni a dologról és kérte, hogy gyóntassa meg és Istennel kibékülve jó útra tért, rettenetes bűnét sokáig siratta.

Vasvár.

Márk Margit,
Leánysz. tag.

EGYESÜLETI ÉLET.

A **Budapesti Országos Középponti Oltáregyesület** fontos értekezletet tartott december 9-én Üllői-uti házában. Az értekezleten megjelent egyházi részről *dr. Rott Nándor* érseki főfelügyelő, *Kanter Károly* praelatus, igazgató, *dr. Hanauer Á. István* apát, *Varga* katonai budapesti lelkész, *dr. Tiefenthaler József* szerkesztő. Az Oltáregyesület hő-

gyei nem tudtak nagyszámban résztvenni, mert a négy órára hirdetett gyűlést *Andor* prelátus temetése miatt csak hat órákor lehetett megtartani. Az elnöknő, *örgróf Pallavicini Edéné* őexcellenciáján kívül ott láttuk: *gróf Zichy Saroltát* a Karitászt képviselőként, *Seredy grófnőt*, *Kiss Aladárné* alelnöknőt- és számos terjesztőnt.

Kanter Károly igazgató mindezekelőtt kegyeletes szavakkal emlékezett meg Andor prelatus kedves alakjáról, aki az egyesületnek, Örökimádás-templomnak és újságnak, valamint a zárdának meleg szívű barátja volt. Halálát mélyen fájlalja az oltáregyesület.

Az értekezlet tulajdonképeni célja a sebesült kórházak lelki gondozása volt. S ezt a Központi Oltáregyesület az igazgató kezdeményezésére úgyszólván egészében magára vállalta akkor, amikor kazetta-oltárokat bocsát a kórházak rendelkezésére, az Oltáregyesület hölgyei pedig vállalják azt a nehéz munkát, hogy kijárják az egyes kórházakban az engedélyt a misézésre. Rott Nándor érseki helynök sietett is ékes szavakkal az Oltáregyesület eme nagyfontosságú vállalkozását értékelni és hálásan megköszönni. Az Oltáregyesület lehetővé teszi, hogy az eddig inkább sportszerű lelki gondozás a szentmise behelyezésével rendszeressé és eredményessé váljék.

Az egyedüli nehézség, melyre az Oltáregyesület nem vállalkozik, a miséző pap szerzése. S ez nagy nehézség. A papság a háborúba behívottak miatt megfogyott és rengetegül igénybe van véve. Hanauer apát úr gondolatát elfogadta az érseki helynök úr és felszólításokat bocsátott ki a papsághoz annak kipuhatólására, kik nincsenek a miszésben lekötve.

Egyébiránt az érseki helynök itt szükségesnek találja a hölgyek utánjárását.

Az igazgató felhívta a figyelmet a kétféle kazettára, melyek a gyűlés-teremben láthatók is voltak.

Az első typus, melyből már négy van, igen drága, igaz, hogy gyönyörű és pazarul felszerelt is. Azért a főnöknő egy olcsóbb typust is gondolt ki, melyet egy ember is elvihet. Az Oltáregyesület a kazetták számát 10-re szándékozik kiegészíteni.

Hálásan fogadta az értekezlet a katonai lelkész ama kijelentését, hogy bármikor szívesen közreműködik katonai tekintélyével az akadályok elhárításában, melyek talán egyik-másik kórházban a mise megtartása elé gördülnek.

Az Oltáregyesület lelkes hölgyei mindjárt vállaltak is kórházakat azon kötelezettséggel, hogy bennük kijárják a miszési engedélyt. *Zichy Sarolta grófnő* pedig nagylelkűen elvállalta a Karitás névében a kazetta-szállítás fele költségét.

A Pécsi Oltáregyesület működéséből. A Pécsi Oltáregyesület kiállítását június hó 28-án ömértósága gróf Zichy Gyula megyéspüspök úr fenkölt szavak kíséretében nyitotta meg és az egyházi ruhákat és szerelvényeket megáldotta, nagy örömét fejezvé ki az Eucharisztia iránti élő hitnek eme gyakorlati és áldozatos megnyilatkozásán, mely legkiválóbb bizonyítéka tagjai tevékeny életének.

Az egyesület rendes működési körén kívül résztvesz a hadbavonultak segélyezésére irányuló összes akciókban, betegek ápolásában, a

katonaság részére összegyűjtött fehérművek varrása, javításában és szorgalmazza a meleg ruhák készítését, melyre gr. Zichy Lujza öméltósága elnöknő kegyes indítványára 300 K-át szavazott meg az egyesület. Ezen összeg arányában 50 drb ágylepedő, 50 drb meleg alsóing, 70 pár harisnya 60 drb hósapka, 4 pár érmelegítő és 1 pár térdvédő lett a pécsi Vöröskereszt fiókegyletének beküldve. Emellett valahányszor hazánk győzelme és jóléteért nyilvános adora-

ciók rendeltetnek el, az áldozatkészség, hazaszeretet és nagylelkűség buzgó imában egyesíti tagjainkat, hogy a nagy harcokból mielőbb a béke áldásaihoz jussunk.

A háború tartama alatt gondoskodik továbbá a kórházakban a sebesültek számára végzendő szentmiseáldozat és egyéb ténykedésekhez megkívántató egyházi ruhák és szerelvényekről.

A fenti célra áldozta paksi fiókegyesületünk 86 K évi tagdíját.

Telefon-pósta.

R. G. Esztergom. A kérést a beküldött tagdíjakról nem teljesíthetjük. Méltóztassék figyelemmel lenni Öminentájára, a bihoros hercegeprimás körlevelére (l. Örökimádás 1914 áprilisi sz.), melyben határozottan elrendeli, hogy az esztergomi oltáregyesület csak a városból folyó tagdíjakat használhatja fel. — Következéleg nemcsak a lista, hanem a nevezett tagdíjak is beküldendők abból a községből.

* * *

Levél-pósta. Cs. Gy. Budapest. Nem rossz, majd közöljük. — *P. J. Budapest.* Helyes. Csak aztán te is használd ezt az orvosságot — az oltáriszentséget. — *H. P. Budapest.* Közlöm, de csak ez egyszer. Lépjen be a szövetségbe is s akkor szívesen látom írásait. — *Sz. Teréz Intézet Budapest.* Örülök buzgóságtoknak. — *Szentkereszt.* Az üdvözlést köszönöm. Szervuszatok.

Tábori Levelek. Szerkeszti: *Toma István.* A háborúnak saját irodalma van. Ennek az irodalomnak kétségtelenül gyöngye a «Tábori Levelek». Levelek a harcos feleségéhez, édesanyjához, gyermekeihez, falujához, a sebesültek vigasztalója stb. Mennyi erő, megnyugvás, mennyi vigasz, keresztényi szeretet sugárzik ki ezekből. Ne legyen fia a hazának, kihez e levelek el nem jutnának. Kik szeretetet akarnak gyakorolni a szomorúakkal, ezeket adják kezükbe, kik megnyugvást keresnek, belőlük olvassanak, kik sebesültek szívét nemesíteni akarják, a «Tábori Levelek»-ket figyelmen kívül ne hagyják. Köszönet érte az «Élet» nyomdának, mondja bizonyára, ki egy betűjét is olvasta. Eddig megjelent 8. Egy levél ára 14 fillér. Megrendelhető: «Élet» nyomda, Budapest, I., Fehérvári-út 15.

Ez úton ajánljuk: «Imádkozunk a hadbavonultakért» című füzetet is. Portómentesen 23 f. Megrendelhető ugyanott.

Imádságok a háború idejére Reviczky Aladár, lazarista atya tollából a következő munkák jelentek meg a háború idejére: *Uram, irgalmazz nekünk!* Az itthonmaradtak imádságai. 40 oldal. Hatodik kiadás. Ára 10 f, 100 drb 8 K. *Herr, erbarme dich unser!* Ugyanaz németül. Ára 10 f. *Pane, smiluj sa nad nami!* Ugyanaz tótul. Ára 10 f. *Keresztuti ájtatosság.* Az Oltáriszentséggel kapcsolatban. Ára 6 f, 100 drb 5 kor. *Bizzál, fiam!* Imafüzet sebesült katonáknak. 80 oldal. Ára 10 f, 100 drb 8 kor. *Uzdaj se, sinko!* Ugyanaz horvátul. Ára 10 f. *Elesett hőseinkért.* Imafüzet. 80 oldal. Ára füzve 20 f, vászonkötésben 40 f. *Der Soldat im Lazarett.* Ára 2 f. *Vojak v nemocnici.* Ára 2 f. Tót sebesülteknek. *Vojnik u bolnici.* Ára 2 f. Horvát sebesülteknek. *Żolniers w szpitalu.* Ára 2 f. Lengyel sebesülteknek. *Rugaciuni.* Ára 6 f. (Román.) *Imák és intelmek.* Katonai imakönyv 200 oldal. Ára 40 f. *Der Soldat im Krieg.* Ára 2 f. *Modlitby.* Pre vojakov. Ára 2 f. (Tót.)

Felelős szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztői.

(Folytatás.)

A VIII. kerületben: báró Barkóczy Ilona, Sándor-u. 27. sz.; özv. Bányai Miklósné, József-u. 20. sz.; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-u. 24. sz.; özv. Goszthonyi Kálmánné, József-u. 63. sz.; Hermann Lászlóné, Német-u. 37. sz.; özv. Hoffmann Tódorné, Mária-u. 22. sz.; Holzschuh Lajosné, Baross-u. 59. sz. Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-utca 31. sz.; Kvassay Jenőné, Röck Szilárd-utca 41. sz.; özv. Lafrankó Károlyné, Mária-u. 21. sz.; Murmann Alexandra, Horánszky-u. 28. sz.; Rózsay Valéria, Sándor-u. 23. sz.; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-u. 16. sz.; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-u. 9. sz.; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-u. 11. sz.; Haász Emília, Váci-u. 79. sz.; gróf Zichy Livia Klára, Scitovszky-tér 2. sz.; Éberling Józsefné, Üllői-út 66. sz.; Várady Elekné, Szigony-utca 16. sz.; Szilágyi Lajosné, Orczy-út 10. sz., Molnár Györgyné, József-u. 23. sz.

A IX. kerületben: Cseley Józsefné, Üllői-út 79. sz.; Kemenes Jánosné, Mester-u. 3. sz.; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-u. 15. sz.; Pesthy Árpádné, Bakács-u. 8. sz.; Rabolt Margit, Üllői-út 9. sz.; Kégl Gizella, Üllői-út 85. sz.; Rumpler Gézőné, Üllői-út 85. sz.; özv. Marchan Jánosné, Ranolder-u. 23. sz.; Hofer Ferencné, IX., Üllői-út 101. sz.

A X. kerületben: Herfort Irén, Füzér-u. 34. sz.; Mitskó Ferencné, Szapáry-utca 34. sz.; Loewel Matild, X., Ónody-u. 5. sz.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Karácsony Ilona 2 K, Kovács Rozália 2 K, Borhy Erzsébet 4 K, Jancsó Margit 2 K, Goriupp Ferencné 2 K, Lázár Péterné Tizsaszenthmiklós 3 K, Marczibány-Dombaházi tagok 9,36 K, Kohut János 2 K, özv. Mandzsák Aladárné 1 K, Vadkerti Lászlóné 1 K, Faragó Juli 24 f., Bodnár Istvánné 2 K, Körmendi tagok 40 K, Felsőzellei és sziládi tagok 20 K, Fuchs Luiza 2 K, Finta Anna 1 K. (Folyt. köv.)